

“VERNIEUWDE KRACHT”

partijrede 25 maart 2006

*“Ik ben op 't diepst verdrukt; ai, schenk mij, HEERE,
Vernieuwde kracht, sterk naar Uw woord mijn leven.”*

ontleend aan Psalm 119:54 berijmd

Vernieuwde kracht

Vernieuwde kracht. Dat is geen eigen kracht, maar geschonken kracht. Kracht, waarom de HEERE gebeden wil zijn. Kracht die van Hem ontvangen moet worden. Kracht die Hij wil en kan geven.

Vernieuwde kracht is nodig, nu onze partij in bijzondere omstandigheden is terecht gekomen. Deze omstandigheden zouden je soms de moed doen verliezen, alle op zichzelf bemoedigende reacties van binnen en buiten de partij ten spijt. Maar ziende op Hém, Die moed en krachten schenkt aan hen die hopend op Hem wachten, zoals we vorig jaar zeiden, kunnen en mogen we verder. Met vernieuwde kracht!

Wat is er met “mijn stad”?

Wat is er met mijn stad gebeurd? Deze indringende vraag stelde een hervormde predikant aan het begin van zijn slotwoord op de campagne-avond voor de gemeenteraadsverkiezingen, onlangs in Rotterdam (ds. D.M. van der Linde, hervormd predikant te Rotterdam-Hillegersberg). Hij is in deze havenstad geboren en getogen. Hij herinnert zich uit zijn jeugdijaren de sfeer van een stad in wederopbouw, met een nog herkenbaar kerkelijk leven. Hij nam een beroep naar Rotterdam aan en kwam er dus na enkele tientallen jaren terug. En vroeg zich verbaasd af wat er intussen met zijn stad was gebeurd.

Bedrijvigheid en expansie als weleer, maar versukkelde achterstandswijken. Een ontvolkte binnenstad, de Rotterdammers hadden in grote aantallen een heenkomen gezocht in de regio. Vergrijsde kerkelijke gemeenten; kerkgebouwen gesloopt of een andere bestemming gekregen. Wel waren er sindsdien moskeeën gebouwd, was het straatbeeld “verkleurd” door veel mensen met een andere etnische afkomst.

Was dit nog zijn stad? Hij waande zich meer in het buitenland. Hij eindigde overigens niet in mineur. Vanwege de trouw van God, Die in staat voor Zijn eigen werk en de voortgang er van. Zo mocht ook in deze stad – onder deze sterk gewijzigde omstandigheden – de lofzang op Gods bemoeienis en zegen nog verder gezongen worden. Hij hoopte tot in de raadsvergaderingen toe. Vandaar zijn publieke steun aan onze fractie in zijn stad. Hij hoopte ook dat het kwaad beteugeld zou worden.

Daartoe is een straffe aanpak nodig. Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. De werkelijkheid van het leven is weerbarstig en complex. Het beleid in Rotterdam kenmerkte zich door een consequente benadering. Niets meer tolereren, weg met de cultuur van pappen en nat houden, van nog maar eens aanzien en gedogen, van alsmaar praten en overleggen. Eén en ander begint vruchten af te werpen, nog wel aarzelend, maar toch! De volgende vraag is nu wel hoe dit verder gaat nu de politieke verhoudingen er danig zijn gewijzigd.

De SGP heeft er altijd voor gepleit vanuit een helder kader van waarden en normen beleid te voeren. Het gaat daarbij om de voluit Bijbelse waarden en normen, omdat deze alleen zegenrijk zijn voor land en volk. Laat er dan een begin van herstel zijn in Rotterdam van bijvoorbeeld veiligheid op straat en daar mag je dankbaar voor zijn, het gaat dan wél om nog veel méér. Wat geldt voor Rotterdam, geldt uiteraard voor heel ons land.

Halfslachtigheid voorbij

Het burgerlijke verzet tegen bepaalde trends in onze samenleving neemt toe. Slaat ook over op de politiek. Daar liggen onverwachts kansen. Maar men moet dan wél de moed hebben om door te pakken. Om de halfslachtigheid voorbij te komen.

Diverse muziekszenders (TMF en MTV) hebben videoclipps in hun programma's die het omgaan van jongens met meisjes op meer dan platvloerse wijze neerzetten. Deskundigen stellen dat hierdoor een beeld ontstaat bij jongeren dat ze hun gang maar kunnen gaan. Groepsverkrachtingen die voor de rechter tot veroordelingen van zeer jeugdigen leidden, zouden er door zijn ingegeven. Degenen die er voor verantwoordelijk zijn, ontkennen dat natuurlijk. Hun materiaal werd ook door de ingestelde keurmeester, de Kijkwijzer, geaccepteerd; is hun verweer. Onze fractie heeft bij herhaling aan de regering gevraagd normerend op te treden. Even zovele malen werden wij verwezen naar het instrument van de zelfregulering. Zeg maar naar de slager die zijn eigen vlees keurt. Maar gelukkig, de bereidheid neemt in de politiek ook bij andere fracties toe om geen genoeg te blijven nemen met wat gebeurt. Alleen jammer dat er enkele maatschappelijke schandalen, dat de bevindingen van gedragsdeskundigen rondom de groepsverkrachtingen er voor nodig waren. Geboden en verboden? Daaraan zou je dan toch gaan denken. Neen, haasten enkele woordvoerders van grotere fracties zich te zeggen, gesprekken, overreding, het nemen van je eigen verantwoordelijkheid. Maar dat is toch halfslachtig!

Het gedoogbeleid ten aanzien van softdrugs is ook een uit de hand gelopen beleidsterrein. Velen zijn verslaafd aan soft- en hard-drugs die lichaam en geest verwoesten. Er ontstaat veel overlast door in bepaalde wijken en buurten. Straatroof, winkeldiefstallen, prostitutie om in korte tijd het vele benodigde geld te verwerven. Coffeeshops rezen als paddestoelen uit de grond. Via de voordeur mochten inkopen worden gedaan, in grammen gerantsoeneerd per persoon, maar via de achterdeur kan de handelswaar niet worden aangevoerd. Ra, ra: hoe kan dit nu toch! De clandestiene wietplantages zijn in aantal sterk gegroeid. In de steden, maar ook op het platteland. Ook al een snelle manier om over ruggen van anderen snel rijk te worden. Men struikelt over de wietplantages. Voor eigen gebruik mág, voor handel niet. De dwaasheid gekroond! Onbegrijpelijk dat weldenkende politici in deze opzet blijven geloven. Onbegrijpelijk dat velen ook de achterdeur maar willen legaliseren. De omgekeerde wereld! Halfslachtigheid ten top! Daar helpt ook echt geen "rap" tegen van de altijd bedaarde en bezadigde minister van Justitie, de heer Donner die voor dit doel opmerkelijk buiten zijn eigen stijl trad. Wij willen dat growshops, waar benodigdheden voor o.a. hennep teelt worden verhandeld, verboden worden en dat de coffeeshops dicht gaan. Vanzelfsprekend kunnen de meedogenloze drugshandel en het duistere criminele circuit er omheen, niet hard genoeg worden aangepakt.

De opheffing van het bordeelverbod had tot doel de prostitutiebranche uit de sfeer van het geniep, uit de illegale vrouwenhandel en uit de handen van niets en niemand ontziende profiteurs te halen. Evaluaties laten echter zien dat daar niets van is terecht gekomen. Integendeel, dit beleid is totaal mislukt. Een weg terug is er natuurlijk wél, maar men wenst

deze niet in te slaan. Over halfslachtigheid gesproken! De regering zegt dat een baan in de prostitutie inderdaad legaal is, met alle consequenties van dien, maar niet normaal is. En dan stopt het zo ongeveer, onder voorwaarde dat men er vrijwillig voor kiest. Niet normaal? Volstrekt ábnormaal, totaal verwerpelijk. Vrouwonvriendelijk, een schandvlek in plaats van een toeristische trekpleister (zoals in Amsterdam!). Maar dat geldt dan net zo goed in de richting van hen die hun lichaam ontierend verkopen, als in de richting van hen die “kooplustig” zijn. Kortom, waarom geen strafbaarheid overwogen van hoerenlopers, zoals wij voorstellen? Het minste dat wij doen kunnen – en dan ook intensief ondernemen – is het uittreden uit dit mensonterende bezig zijn te vergemakkelijken. Collega Van der Staaij heeft gelukkig het één en ander mogen bereiken op dit vlak. Maar we zijn er nog lang niet. Lokale overheden die bordelen en seksinrichtingen uit hun territorium willen houden, zouden daarvoor de ruimte krijgen. Het wordt tijd dat deze belofte wordt ingelost.

Vanouds heeft de plaats van de zondag in onze samenleving veel aandacht van de SGP. Het is toch de Dag des Heeren, die tot Zijn dienst moet worden besteed. De praktijk is daar heel ver van verwijderd. Dat is al lang zo. Tot ons verdriet. Actueel is de gang van zaken rondom de openstelling van winkels op zondag. De Winkeltijdenwet maakt het gemeentebesturen mogelijk desgewenst op ten hoogste twaalf zondagen per jaar ontheffing te verlenen op het algemene verbod de winkels op zondag open te hebben voor publiek. Indertijd is in de wet een uitzondering bepaald voor toeristische gebieden: oude binnensteden bijvoorbeeld of zoiets als de boulevard van Scheveningen. Bepaalde gemeentebesturen kruipen door deze maas in de wet. De gemeente Almere maakt het wel heel bont. De vraag was hoe aan Almere, dat meer wil zijn dan een slaapstad van de regio Amsterdam, betere uitstraling te geven. De volgende cirkelredenering werd opgezet: verklaar heel Almere tot toeristisch gebied, de winkels kunnen dan open op zondag, mogelijk komen er dan meer mensen op af en wie weet, wordt Almere dan van lieverlede wel een toeristisch gebied omdat de horeca en dergelijke op de aanwezigheid van die mensen inspeelt. Wij vinden deze gang van zaken uitdrukkelijk en zonneklaar in strijd met de wet, in elk geval met de geest van de wet. We hebben deze kat de bel aangeboden. We dachten de steun van enkele grote fracties er voor te krijgen. Dat bleek toch niet het geval. De SP (wat dit betreft: compliment) en CU waren snel akkoord, de steun van PvdA én nota bene het CDA bleef uit, ook na herhaald aandringen. En dan maar roepen dat de zondag als “een haven van rust” in onze jachtige samenleving behouden moet blijven. Wie schetst overigens onze op zichzelf positieve verbazing dat inmiddels uit de PvdA-fractie geluiden klinken om het beleid inderdaad zodanig aan te scherpen dat een gemeente als Almere terug wordt gefloten. Hoe dit alles zij, wegkruipen achter de evaluatie van de wet, die er inderdaad binnenkort aan komt, is ál te naïef. Laten we alle halfslachtigheid toch afleggen, zeker bij principiële kwesties.

De consumptie van alcoholhoudende dranken onder jeugdigen ligt hoog. Op steeds jongere leeftijd leidt dit tot dronkenschap. Een alarmerende trend. Deze moet worden omgebogen. Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan, immers de economische belangen laten zich ook gelden. Toch mogen we geen genoegen nemen met deze feiten. Reden waarom we een motie indienden en door de Kamer aanvaard kregen die vraagt om extra maatregelen. De regering heeft er enige tijd over gedaan deze te bedenken. Onlangs kwam minister Hoogervorst met zijn plannen naar buiten. Kamerleden van fracties die toen wij de motie indienden, vonden dat wij terecht een punt er van maakten, haastten zich nu om diverse voornemens van de minister onder kritiek te stellen. De ene maatregel zou toch niet te handhaven zijn, de andere kwam ze als te bevoogdend over. Er bleef in hun kritiek niet veel meer van over. Kijk, dat is nu de halfslachtigheid die wij voorbij willen komen. Natuurlijk moet er over de handhaafbaarheid

en dergelijke van de voorstellen nagedacht worden, maar deze vraagstelling mag een naïeve opstelling toch niet in de benen houden?

Vijf voorbeelden van maatschappelijke trends waar burgers tegenop lopen, waar ze een hekel aan hebben, zich om uiteenlopende redenen van afwenden, zorg over hebben; maar waar de politiek aarzelt om – om het zo eens te zeggen – dóór te pakken. Dat daadkrachtig aanpakken is naar de eis van het gebod van God. Het is ook de dure roeping van de overheid. Tot zegen van land en volk. Laten we niet aflaten er met vernieuwde kracht wegen voor te zoeken die er toe leiden dat tegen deze en dergelijke euvels en zonden wordt opgetreden. In ernst en met bewogenheid! God heeft er recht op zó te worden gediend.

Uit het publieke domein

De oproep God te dienen, Zijn Wet na te leven? Dat houd je maar voor je privé-leven. Het publieke domein is seculier. Dat willen velen ons doen geloven.

Als er één dilemma centraal staat in onze dagen, dan is het de botsing tussen godsdiensten en culturen. De claims die vanuit bepaalde fundamentalistische stromingen in de islam op de Westerse wereld worden gelegd, de er door gevreesde ondergraving van onze democratische rechtsorde, de aanvallen op de fundamenten van onze rechtsstaat en vooral de terroristische aanslagen, politieke moorden en dergelijke die worden opgeëist door extremistische, geradicaliseerde exponenten uit deze hoek, brengen velen uit evenwicht. Een beroep bij dergelijke, soms zelfs expliciet gewelddadige activiteiten op de Koran kán niet worden getolereerd. De relevantie van een beroep op “heilig verklaarde bronnen” staat hierbij buiten discussie. En dat moet men weten ook. Dat moet betrokkenen worden ingepeperd. Natuurlijk: géén discriminatie. Dat geldt net zo goed mensen die zich op de Koran, als mensen die zich op de Bijbel beroepen. Wat men voor eigen leven wil, moet men zelf weten. Dat is privé. Maar in de politieke en maatschappelijke discussie zijn godsdienstige overwegingen, religieus georiënteerde gedachten niet terzake doende. Anderen immers, kunnen daar niets mee. Dat zou tot ongelijke en oneerlijke posities leiden. Ten diepste neem je elkaar dan niet serieus. Liberale en progressieve politici verbinden daar verstrekkende consequenties aan. Eisen van de overheid een consequente neutraliteit en stellen daarmee de positie van bijvoorbeeld het bijzonder onderwijs ter discussie.

Geloof in de politiek

Maar heeft geloof dan nog wél een plaats in de politiek? Mevrouw Hirsi Ali vindt, daarin gesteund door haar fractieleiding, dat politiek een seculiere zaak moet zijn. Het geluid dat godsdienst en politiek van elkaar gescheiden moeten worden, zwelt aan. Maar voor ons SGP-ers hebben politiek en godsdienst alles met elkaar te maken. Het geloof doortrekt heel ons leven. Wij kunnen onze geloofsovertuiging toch niet opbergen in ons nachtkastje, als we ons klaar maken voor vertrek naar de politieke arena. Wáár dat maar mogelijk of geboden is, proberen we naar eer en geweten de Bijbel als leidraad te nemen voor wat we zeggen en doen. Als er over de afbraak van het milieu moet worden gesproken, is voor ons het christelijke principe van het Bijbels genormeerde rentmeesterschap leidend. Als we over abortus provocatus in discussie gaan, realiseren wij ons dat God als ons aller Schepper en Onderhouder, het opneemt voor álle leven, ook het ongeboort leven. Als we het moeten opnemen tegen hen die smalende godslastering (in reclame en media) geen probleem vinden, doen we dat vanuit het besef dat de Naam van God heilig is en ons allen heilig moet zijn.

Scheiding van kerk en staat?

Liberalen verklaren de scheiding van kerk en staat heilig. Het is volgens hen één van de grondbeginselen voor een vreedzaam samenleven. Daar zijn we het voor een deel mee eens. Het zou ook in onze ogen een slechte zaak zijn als Den Haag zich zou bemoeien met synodebesluiten. Andersom is het net zo onwenselijk als predikanten en andere geestelijken het land gaan regeren. Hun taak is vooral geestelijk en ze moeten zich vooral bij die leest houden. Ook al kunnen ze de politiek terecht aanspreken op het verzakken van waarden en normen, zoals onlangs gelukkig gebeurde in het kader van de evaluatie van de Wet afbreking zwangerschap. Langs de lijn van deze verantwoordelijkheid is een intensief contact tussen consistorie en “stadhuis” raadzaam en zelfs geboden. De Mozes en Aäronstraat te Amsterdam is daar een mooi historisch voorbeeld van, met een tot in deze tijd strekkende symboliek.

Maar hiermee houdt de overeenstemming met de liberalen wel ongeveer op. Veel liberalen interpretern de scheiding van kerk en staat namelijk steeds radicaler. Waar zit de angel voor de seculieren? In het feit dat voor ons de publieke opinie niet de hoogste waarheid is, niet de beslissende norm is. De Bijbel, het onfeilbare Woord van God, is voor ons de hoogste waarheid. De Bijbel is heilzaam en goed voor iedereen, voor christenen die dat geloven, maar ook voor hen die – aangrijpende werkelijkheid – niets met de Bijbel hebben. De maatschappelijke vraagstukken wensen wij in de politieke besluitvorming aan de Bijbel te toetsen. Ook de Grondwet is voor ons zeer belangrijk, daar kan geen enkel misverstand over ontstaan. Een kleine eeuw politieke participatie – de SGP heeft van alle nog bestaande politieke partijen verreweg en met stip de oudste papieren – bewijst dit. Trouwens, elke politicus neemt vanuit vaste uitgangspunten deel aan het democratische proces. Zelfs een van huis uit pragmatische partij als D66 heeft tegenwoordig een ideologische gedrevenheid. Verwezen kan worden naar de haast fanatieke geluiden in de debatten over godslastering en de schepping versus evolutie. Een cirkel heeft één brandpunt, het middelpunt; een ellips heeft er twee. Dit beeld is van wijlen prof. dr. A.A. van Ruler. Kerk en staat zijn voor ons in hun authentieke verscheidenheid de brandpunten van de ene ellips die onze samenleving verbeeldt. Gescheiden verantwoordelijkheden, beide verantwoording schuldig aan God over het gehanteerde normatieve kader.

Niet op één hoop

De ene godsdienst is de andere niet. Dat lijkt volstrekt duidelijk, maar dat is het voor velen kennelijk niet. Lees een willekeurig boek van enig niveau over fundamentalisme en de kans is groot dat moslimfundamentalisme gelijkgeschakeld wordt, op één hoop wordt gezet met orthodox christendom. Zo bijvoorbeeld “Fundamentalism; The Search for Meaning” van de bekende Engelse auteur Malise Ruthven uit 2004, waarin in één adem de uithuwelijkspraktijk in Afghanistan én de conservatieve abortuswetgeving in sommige Amerikaanse staten worden genoemd. Grote delen van de intellectuele goegemeente presteren het om Bijbelvaste christenen op één hoop te gooien met Koranvaste moslims. Typeringen als homo-onvriendelijk, vrouwonvriendelijk, intolerant en antidemocratisch worden op beide groepen op dezelfde wijze toegepast. Bij nader inzien blijken die typeringen gebaseerd te zijn op gebrek aan kennis van het christelijke geloof en de islam en op oppervlakkig waargenomen overeenkomsten.

Wat die onkunde over het christelijke geloof betreft, men lijkt zich maar niet te kunnen voorstellen dat je homoseksualiteit kunt afkeuren zónder homofoob te zijn; dat je mannen en vrouwen verschillende posities kunt toekennen zónder vrouwvijandig te zijn; dat je je kunt

bemoeien met de opvattingen van anderen zónder intolerant te zijn en dat je kritiek kunt hebben op de uitkomsten van het democratische proces zónder ondemocratisch te worden.

En wat die oppervlakkige overeenkomsten met de islam betreft, het volgende. Christenen zullen nooit zeggen dat je homo's van flatgebouwen moet afgooien, integendeel. Christenen zullen geweld categorisch en overtuigd afwijzen om hun opvattingen breder ingang te doen vinden. Christenen streven geen soortgenoot van het kalifaat na, waarin geestelijke leiders het wereldlijke bestuur domineren, maar aanvaarden uit overtuiging de democratie.

Bijbelgetrouwe christenen nemen een volstrekt eigen positie in. Ze zijn sinds jaar en dag vergroeid met het Nederlandse politieke stelsel en leveren een vreedzame, constructieve bijdrage aan de samenleving. Wij zijn echt uit totaal ander hout gesneden dan fundamentalistische moslims. Maar we passen ook niet in de radicaal-liberale of seculiere mal. Ons wordt verweten dat we ons te weinig hebben aangetrokken van, althans te weinig te hebben gedaan met de Verlichting en het vermeend zegenrijke Verlichtingsdenken. Wij zien dat echter bepaald niet als een gemis, sterker, we hadden en hebben van meet af aan principiële kritiek daar op. In het spoor van de staatsman én Evangeliebelijder mr. G. Groen van Prinsterer uit de negentiende eeuw veronachtzamen wij het altijddurende geding tussen Geloof en Ongeloof niet. Zijn "Ongeloof en revolutie" is het tot de dag van vandaag waard gelezen en herlezen te worden. Ontmaskerend, ontdekkend en inspirerend. Kortom, we zijn waarlijk niet op één hoop te zetten met fundamentalisten uit welke wereldgodsdienst ook.

Het gelijkheidsbeginsel dan?

Een belangrijk beginsel in de democratie is het gelijkheidsbeginsel. Maar dit beginsel biedt geen toereikende oplossing voor problemen met religie. De toepassing ervan kan zelfs ontaarden in een dictatuur die het juist wenst te voorkomen. Met een beroep op dit beginsel wordt dan aan godsdienstige minderheden het recht ontzegd verschil in kwesties en opvattingen te maken waar de meerderheid dat niet doet. Zo dreigen we in een korset te worden gewrongen.

Scherp geformuleerd: Het smalle liberalisme dat behept is met het gelijkheidsbeginsel, betekent – als niet wordt opgepast – een dictatuur voor godsdienstige burgers van ons land. Een dictatuur van de seculieren over de religieuzen. In de woorden van de mondiaal spraakmakende collega mevrouw Hirsi Ali: "Mijn 'fundamentalisme' stoelt op de overtuiging dat Gods Woord of Gods stelsel van politiek bedrijven, de sharia, ondergeschikt is aan de liberale samenleving die wij nu hebben" (interview in het Jaarboek Parlementaire Geschiedenis 2005). Anders gezegd, zij tolereert op basis van haar seculiere gelijkheidsideologie niet dat wij op basis van ons christelijke geloof verschillen maken. Maar wie is er nu intolerant? Wie spreekt er nu in termen van Jihad, strijd en overwinning? Was het niet het duo Hirsi Ali – Wilders dat destijds in een opiniërend artikel de 'liberale Jihad' afkondigde? En was het niet mevrouw Hirsi Ali die de uitspraak van de rechter ten aanzien van de subsidiëring van de SGP beschouwde als "een overwinning voor het seculiere deel van het volk"? Zijn wij wel veilig in het Utopia waar zij van droomt? En maar rugdekking krijgen van de huidige VVD-fractie. Wie is nu eigenlijk wel veilig bij wie?

Natuurlijk begrijpen wij heel goed dat men krachtige maatregelen wil tegen radicalisme. Een deel van de moslims blijkt door radicalisering te zijn bekoord. Allerlei deskundigen laten zien dat moslims in hun heilige boek en hun traditie aanknopingspunten kunnen vinden om

religieus geweld te rechtvaardigen. De fractienotitie “de Islam in huis”, geschreven door onze beleidsmedewerker drs. E.J. Brouwer – een notitie die door deskundigen van buiten onze partij om haar scherpe en tegelijk objectieve analyse wordt geroemd – maakt heel helder dat ook wij de ogen open hebben voor bepaalde dreigingen en ontwikkelingen, dat ook wij ons verzetten tegen wat wel heet de islamisering van onze samenleving. Maar men dient te beseffen dat het louter baseren van maatregelen op het gelijkheidsbeginsel, leidt tot het vergelijken van vijgen met dadels. Er is geen enkele reden om mét lastig te integreren moslims óók Bijbelvaste christenen aan te pakken in de uitoefening van hun vrijheden. Waar dit wel gebeurt of dreigt te gebeuren – en er zit een zekere hardnekkigheid in – is dit onhistorisch, onwettelijk en onheus!

Niet aankoersen op morele chaos

Wie geloof buiten de politieke orde verklaart, loopt het reële risico af te koersen op een morele chaos. Men wenst zich dan niet in te laten met godsdienst. Men beperkt zich tot het formuleren van een aantal basisrechten en vrijheden, waarbinnen de samenleving zich kan en mag ontwikkelen. Men spreekt zich dan niet uit over wat goed of slecht is voor de mens, dat bepaalt het autonome individu helemaal zelf en voor zich alleen. Kiest iemand er voor om apert ongezond te leven (alcohol, drugs, vet en dergelijke), het komt de overheid niet toe zo iemand op andere gedachten te brengen, afgezien wellicht van een welgemeend advies in de sfeer van algemeen opgezette voorlichting. Aldus stelde de woordvoerder gezondheidszorg en sinds kort ook vice-voorzitter van de VVD-fractie zich nog onlangs in de Kamer op. Geen bevoogding, geen betutteling, geen drang of dwang. Eigen verantwoordelijkheid van betrokkenen, is de redenering. Of men die verantwoordelijkheid nu aan kan of niet.

De vraag is echter of de som van al die individuele opvattingen over goed en kwaad leidt tot een optimaal moreel kompas. Leidt één en ander tot een goede en vreedzame samenleving, waar mensen er voor elkaar zijn, elkaar materiële en immateriële geborgenheid bieden? Dat staat zeer te bezien!

Michaël Sandel, Amerikaans politiek filosoof, heeft in zijn lezenswaardige boek “Democracy’s Discontent” (Het ongenoegen van de democratie) laten zien dat de liberale staatsneutraliteit en de morele autonomie van burgers ertoe leiden dat de politiek koers verliest. Staatsneutraliteit en morele zelfbeschikking leiden tot morele chaos. We zien dat in ons eigen land om ons heen. Mensen gaan louter voor eigen behoeftebevrediging. De gemeenschapszin brokkelt af, egoïsme neemt de overhand, een afschuwelijk percentage echtscheidingen en kapotte gezinnen is het gevolg. We kunnen ook wijzen op het omgaan met het ongeboren leven en het leven in de schaduw van de naderende dood. De zorg voor het leven onder die omstandigheden moet niet zelden wijken voor het gezonde, krachtige en snelle leven, een leven dat zich hoe dan ook wil ontplooien. Morele chaos. Mensen raken verstrikt in hun eigen vrijheid. Ze raken verzeild in de ellende waarin ze ongedacht terecht zijn gekomen. Uiteraard kost het geen moeite tegenvoorbeelden van mensen te vinden die zich wel degelijk dienstbaar opstellen, die wel degelijk in mensen hun naasten zien. Zij mogen dankbaar worden gememoreerd. De samenleving zal pas echt een onoplosbaar probleem hebben als deze naastenliefde (al of niet in christelijk perspectief betoond!) weg valt. Intussen kan niemand er de ogen voor sluiten dat verzakelijking en verkillung om zich heen grijpen. Met alle nare gevolgen van dien.

Men zou zich in liberale en seculiere kringen eens ernstig moeten afvragen of hun morele agenda niet te beperkt is. Of zij niet teveel bezig zijn met louter het bestrijden van wat men als

uitwassen ziet. Of men nu echt een samenleving wil doen ontstaan waarin iedereen grijs is en niemand zwart of wit.

Over het moeten waarborgen van bijvoorbeeld de veiligheid op straat, zijn we het snel eens. Ook als het gaat om het waarborgen van burgerlijke vrijheden. Maar op andere belangrijke vragen hebben de seculiere jihadisten, in hun fixatie op gelijkheid, nog zo maar geen antwoord. Toch zijn die vragen, gelet op de “staat van Nederland” – een excursie van hoe het er met en in ons land voor staat – onontkoombaar. Het is te hopen dat men zich die vragen stelt. Hoe kunnen we het huwelijk en het gezin beschermen? Hoe houden we onze jongeren op de rails – een 15% heeft het moeilijk en komt met maatschappelijke instanties in aanraking – en met welke waarden en normen brengen we ze groot? Hoe brengen we de eerbaarheid terug in het publieke leven? Hoe kunnen we het menselijke leven beschermen, het ongebooren leven, het gebrekkige leven? Hoe kunnen we de rijkdom van Gods goede schepping behouden? Hoe maken we onze solidariteit met de Derde Wereld waar? Deze en dergelijke vragen schreeuwen om een gefundeerd en constructief antwoord, ook als de islam in Nederland door de Verlichting heen zou kruipen, een ideaal dat velen in de politiek koesteren. Wij durven de stelling aan – tegelijk bescheiden én beslist – dat wij vanuit onze christelijke overtuiging en vanuit onze staatkundig gereformeerde beginselen in ieder geval op al die vragen een begin van een antwoord hebben. Nu de seculieren nog!

Met vernieuwde kracht

Voorgaande analyse van wat er ten diepste aan de hand is in onze samenleving, is mede gegeven om de achtergronden te peilen van het vonnis dat de Staat der Nederlanden aan de broek kreeg en er in uitmondde dat we per 1 januari jl. als partij geen overheidssubsidie meer ontvangen. De eerste en enige partij tot nu toe, die dit treft. Er is hoger beroep aangetekend en gezaghebbende juristen willen ons doen geloven dat het vonnis geen stand kán houden. In de politiek hebben we echter geleerd dat er altijd nog een groot verschil zit tussen gelijk hebben en gelijk krijgen. Hoe dit zij en te eniger tijd uit pakt – de finale uitspraak kan nog lang op zich laten wachten – men zal onze partij niet gauw met rust laten. De ultieme vraag die wij aan onze samenleving te stellen hebben, is dan ook of in onze pluriforme samenleving nog ruimte zal zijn voor een minderheid met “eigen-aardige” opvattingen die afwijken van wat mén vindt. Onze visie op de taakverdeling tussen mannen en vrouwen, de bejegening van de homoseksuele praktijk; conflictstof met de postmoderne tijdgeest te over. Ten diepste gaat het er om of er in deze tijd, waarin het gelijkheidsbeginsel de boventoon voert, nog plaats is voor hen die aan de Heilige Schrift onfeilbaar gezag toekennen en wensen te blijven bij klassieke, authentieke exegese er van. Wijlen mevrouw Dales, indertijd minister van Binnenlandse Zaken, zei het onomwonden: jullie verstaan van de Bijbel op het punt van de homoseksuele praxis accepteer ik niet als nog terzake doende in het politieke of publieke debat. Dat kwam toen, in de beginjaren negentig van de vorige eeuw, schokkend over. Haar lijn van denken kreeg bij velen een vervolg. Dat maakt de ernst uit van de situatie waarin wij ons heden ten dage bevinden. Dat scherpt ons in om met alles dat in ons is, onder het gebed of de Heere er ons de kracht en wijsheid toe geven wil, met vernieuwde én ook vereende kracht er front tegen te maken.

De omstandigheden dwingen er ons ook toe ons diepgaand te bezinnen op de inrichting van onze partij. De ophef in de laatste maanden van vorig jaar over enkele gecombineerde lijsten met de ChristenUnie heeft glashelder gemaakt dat er ook intern verschillend wordt aangekeken tegen de gevolgen die moeten worden verbonden aan de Schriftgegevens over de plaats en roeping van de vrouw naast en tegenover de man. De bezinning op één en ander liep al geruime tijd, maar heeft natuurlijk door het vonnis van de Haagse rechtbank een versnelling gekregen. We zullen er met elkaar uit moeten komen. Er staat veel op het spel.

We moeten ons niet laten drukken in de hoek van de misvatting dat de SGP staat of valt met wat is gaan heten: het vrouwenstandpunt. Het SGP-getuigenis in de politiek omspannt het hele leven, beslaat alle beleidsterreinen. Het “alzo spreekt de Heere” is niet afhankelijk van de vraag of de SGP nu wel of geen vrouwen toelaat tot haar vergaderingen, met wel of geen rechten. Het opkomen voor “de rechten en inzettingen des Heeren”, het opkomen voor de eer van God in het publieke bestel, de theocratische gedachte als onmisbaar zout in de pap van de parlementaire democratie, kan noch mag ontbreken. Dat moet dus ook niet op het spel komen te staan. Wij hebben allen een zware verantwoordelijkheid in deze tere kwestie, die we door de tijdsomstandigheden waarin we verwickeld zijn geraakt niet langer kunnen ontlopen. Verantwoordelijkheid hebben wij ook voor het pijnlijke feit dat onze inhoudelijke inbreng in het debat in raden, staten en parlement ál te gemakkelijk wordt afgedaan met een simpele verwijzing naar ons “vrouwenstandpunt”, waarom we toch niet serieus genomen behoeven te worden.

Uiteraard hoeven we niet in paniek te raken en ons onder druk te laten zetten. Wel zijn we gehouden om een eerlijke inhoudelijke afweging te maken. Het zit mij wel eens dwars dat vastgesteld moet worden dat een bepaald thema, door de loop der dingen, ook onder ons niet meer onbevungen besproken lijkt te kunnen worden. Dat zou toch anders behoren te zijn. Het vrouwenstandpunt is zo'n thema. Hoe zwaar beladen het ook is geworden, een open gesprek in gebondenheid aan de Heilige Schrift erover dient toch mogelijk te zijn en te blijven. Een welgemeend en tegelijk klemmend beroep op allen in de partij is op zijn plaats, om de overwegingen en voorstellen terzake die ons hoofdbestuur binnen afzienbare tijd hoopt aan te bieden, serieus en welwillend te willen overwegen. Opdat ons nageslacht ons D.V. niet zal kunnen verwijten dat we te weinig oog hebben gehad voor de kern van waar het ons bij het regeerambt nu precies om gaat. En waardoor de continuïteit van het onvervalste christelijke getuigenis in de politiek, ingebed in de traditie van Reformatie en Nadere Reformatie, langs de lijnen van de “aloude staatkundig gereformeerde beginselen” op het spel kwam te staan. Bezinning op de vraag waar de grenzen van het regeerambt getrokken moeten worden, is niet op voorhand hetzelfde als inleveren van principes of het verzaken van ons beginsel.

Gemeenteraadsverkiezingen

Het voert te ver in dit verband uitvoerig in te gaan op de uitslagen van de gemeenteraadsverkiezingen. Dat zal ongetwijfeld in ander verband nauwkeurig gebeuren. Het totale beeld voor onze partij stemt tot dankbaarheid, vooral door de trouw onder onze kiezers. Hier en daar was er winst, tegelijk zijn er op plaatselijk vlak ook teleurstellingen te verwerken. Restzetels die vorige keer werden gehaald, gingen nu toch weer verloren. In drie plaatsen verdwenen we na tientallen jaren helemaal uit de raad. Dat komt hard aan. De gekozen raadsleden wensen we de nodige kracht en wijsheid toe van de Heere. Het is onze wens en bede dat het onze fracties gegeven mag worden met vernieuwde kracht aan het werk te gaan.

Als gezegd, de uitslagen zullen per gemeente nauwgezet worden bekeken. Maar het valt in ieder geval op dat we in sommige plaatsen stemmen verloren hebben, waarvan de les moet zijn dat we een uiterste poging moeten inzetten bij bijvoorbeeld de kandidaatstelling, om de hele breedte van onze interkerkelijke partij daarbij zichtbaar te betrekken. Dat dit in bepaalde plaatselijke situaties moeilijk is, zal waar zijn. Dat dit er alleen maar moeilijker op is geworden na de pijnlijke verwickelingen in het Hervormde segment van onze achterban per en na 1 mei 2004 (de vorming van de PKN), zal ook waar kunnen zijn. Laten we er voor

waken dat kerkelijke kwesties onze vanouds interkerkelijke partij niet binnen worden gesleept. Het behoren tot de ene of andere kerk is op zichzelf nooit doorslaggevend geweest, maar de hartelijke verbondenheid aan de beginselen van onze partij.

Willen we als partij de weg naar de toekomst met vernieuwde kracht kunnen gaan, zo de Heere ons die geven wil bij leven en welzijn, dienen we in afhankelijkheid van Hém elkaar ook vast te houden. In saamhorigheid en hartelijke verbondenheid, die zo nodig enige inschikkelijkheid gemakkelijk opbrengen.

Met stijgende verbazing overigens hebben we via de media kennis genomen van uitspraken, gedaan door vooraanstaande CU'ers, dat de samenwerking tussen CU en SGP eerder schadelijk is, dan positief. Dergelijke geluiden te vernemen uit kringen die decennia lang juist hebben gepleit voor die samenwerking ter wille van een zo sterk en eensgezind mogelijk christelijk geluid in de politiek, vraagt om verheldering en verantwoording.

De gemeenteraadsverkiezingen hebben een flinke ruk naar links opgeleverd. Links heeft omgerekend naar de landelijke schaal, een nipte meerderheid in de Tweede Kamer. De huidige coalitie heeft sterk verloren. Vooral D66 en de VVD hebben daardoor een groot probleem. Het CDA kan dat ook nog krijgen! Want de onrust na een zo groot verlies steekt doorgaans vroeg of laat de kop op. Premier Balkenende zal alle zeilen moeten bijzetten om de rust in eigen gelederen te bewaren. Het kabinet loopt een risico op instabiliteit. Deze omstandigheid zou er toe kunnen leiden dat het kabinet de rit toch niet kan uitzitten. Hoe dit zij, er moet heel wat gaan veranderen om de Pvdv-voorman Bos uit het Torentje te houden. Nog veertien maanden te gaan voor het kabinet Balkenende II, doet men er goed aan zich dit te realiseren.

Over instabiliteit gesproken

Over instabiliteit binnen onze landsgrenzen gesproken, er buiten is het helaas al niet anders. Het jaar 2005 was in internationaal opzicht een veelbewogen jaar. De landen rond de Indische Oceaan maakten de trieste balans op van de verwoestende uitwerking van de tsunami op tweede Kerstdag 2004. Later, in 2005, werd Pakistan getroffen door een zeer zware aardbeving. De kusten van Midden-Amerika en het zuiden van de VS werden geteisterd door orkanen van ongekende kracht. De AIDS-epidemie maakte vele nieuwe slachtoffers.

Bijzondere aandacht moeten we hebben voor de toenemende godsdienstige spanningen in de wereld. Het vele religieuze geweld en de heftige reacties van moslims op de Deense cartoons laten zien dat de islam zich steeds agressiever profileert. Heel gemakkelijk kunnen deze spanningen rond de islam overslaan naar West Europa en ook ons land treffen. In de wereld van de globalisering weten moslims zich wereldwijd met elkaar verbonden en kunnen we zo'n cartoonkwestie niet meer afdoen als een buitenlandse aangelegenheid. Vanuit Bijbels perspectief zijn deze ontwikkelingen zeer zorgwekkend. Immers, de islam vertoont – in de nadrukkelijke ontkenning van Christus' godheid – antichristelijke trekken. Zie maar de positie van christenen, die in veel islamitische landen worden vervolgd. Dat moet in eerlijkheid worden gesteld. Maar dat leidt niet tot een soort vrijbrief om wat in de islam als heilig wordt beschouwd maar onbelemmerd en grof op de korrel te kunnen nemen. In het volle besef moslims daardoor diep te kwetsen. En zo de vrijheid van meningsuiting te misbruiken. Een dergelijk gedrag is toch moeilijk als verantwoordelijk te kenschetsen. De apostel Paulus ging het godsdienstgesprek als geen ander in ernst en bewogenheid aan, maar hield de vervolgte gemeente te Rome wél voor dat zij, indien het maar enigszins mogelijk was, zoveel in hen

was, vrede te houden met alle mensen (Rom.12:18). Het zou dus niet altijd mogelijk blijken te zijn, maar men zou er goed en wijs aan doen dat toch met alle kracht te proberen. Spotprenten van de gewraakte soort laten zich maar moeilijk op deze noemer brengen. De vrijheid van meningsuiting en persvrijheid zijn voornamelijk rechten. Kom daar maar eens om in veel van de islamitisch georiënteerde landen! Dat is één kant. Maar ze kunnen ten onzent ook onverantwoord worden misbruikt. Dat is de andere kant. Bepaalde dingen doe je gewoon niet! Als het goed is. Dingen die je voor de wet mag doen, hoef je nog niet te doen. Bepaalde dingen doe je niet in de richting van moslims noch in de richting van christenen noch in de richting van wie ook. Kwetsen, dat doe je gewoon niet! Laat staan dat daar een recht op zou bestaan. Trouwens, wat wil je er mee bereiken? De Bijbel leert ons dat "het geloof de wereld overwint" (1 Johannes 5:4). Op dát geloof komt het voor ons allen zeker nu aan. Wie volharden zal tot het einde, zal zalig worden. De uitholling van binnen uit, de zwakte van en verdeeldheid tussen christenen, geeft andere religies met daaraan verbonden extremistische varianten meer kansen. Een geestelijk vacuüm wordt altijd wel weer opgevuld. Wat staat ons te wachten? Redenen te over om met vernieuwde kracht op te komen voor het authentiek christelijke getuigenis in onze samenleving, in de politiek ook. Opdat er aandacht komt voor de wortels van dreigende ontwrichting en instabiliteit. Dan alleen kunnen fundamentele en duurzame oplossingen worden gevonden.

Bedreigde regio's

De haat van moslims concentreert zich in sterke mate op Israël. In Iran is een nieuwe president aangetreden met een zeer agressieve anti-joodse houding. In Libanon is Hezbollah tot de regering toegetreden. In Egypte heeft de moslim Broederschap forse winst geboekt bij de verkiezingen. En in de Palestijnse Gebieden heeft Hamas zelfs een absolute meerderheid behaald. Meer dan ooit komt het aan op sterke solidariteit met Israël, een verbondenheid die de SGP blijvend tot uitdrukking wil brengen. En op het stellen van ononderhandelbare eisen aan islamitische regimes en groeperingen in het Midden-Oosten: een ondubbelzinnig afzweren van terrorisme, een ondubbelzinnig erkennen van Israëls bestaansrecht. De SGP heeft daarom recent, namens een Kamermeerderheid, de regering aangespoord om geen enkele financiële steun te verlenen aan terroristische organisaties als de Hamas-beweging zolang aan die voorwaarden niet is voldaan.

Laat de "vrede over Israël" (Psalmen 125 en 128), alsook over de buurvolken in deze steeds weer bedreigde regio, voortdurend voorwerp van ons gebed zijn.

In het najaar heeft onze fractie voor de moeilijke afweging gestaan om wel of geen steun te verlenen aan de uitzending van Nederlandse militairen van Uruzgan, een gevaarlijke provincie in Zuid-Afghanistan. Nederland wil daar, als NAVO-land, een bijdrage leveren aan de bestrijding van het terrorisme en het bevorderen van stabilisatie en wederopbouw. Dat is ook in Nederlands eigen belang. Als de terroristen weer vaste voet aan de Afghaanse grond krijgen, zullen zij zich weer voorbereiden op nieuwe aanslagen in de Westerse wereld. Na veel gesprekken, hoorzittingen met deskundigen en Kamerdebatten, heeft de SGP-fractie uiteindelijk een overtuigd 'ja' uitgesproken. We erkennen de grote risico's, maar zien tegelijk dat er grote belangen op het spel staan en dat onze regering er alles aan doet wat menselijk mogelijk is om er een veilige missie van te maken. We hopen en bidden dat "onze mensen" mogen slagen in hun missie. Dat ze behouden mogen thuis komen. En dat Afghanistan, en daarmee de internationale wereld, weer een stukje veiliger wordt.

Israël, Irak, Afghanistan en nog wel andere regio's, die om onderscheiden redenen bedreigde regio's zijn, moeten met niet aflatende inzet en steeds weer vernieuwde krachten worden geholpen, opdat er vrede zou kunnen komen, zijn of blijven.

Beleidsterreinen onder druk

a. De agrarische sector.

De agrarische sector staat onder grote druk. Het wordt steeds moeilijker om een renderende bedrijfsvoering te behouden. Dat is voor deze hardwerkende sector zeer ontmoedigend. Er zijn diverse oorzaken. Het Europese gemeenschappelijke landbouwbeleid (GLB) dat vele jaren positieve effecten had voor ons land, vraagt nu drastische ingrepen om een definitieve omslag te kunnen verwerklijken van de te duur geworden productiesteun naar inkomensondersteuning en de zogeheten plattelandsontwikkeling. De onderhandelingen op het terrein van de wereldhandel (WTO) vragen daarenboven ruimte voor de minder ontwikkelde landen om hun producten op de wereldmarkt te kunnen afzetten. Op het punt van bijvoorbeeld de suikerteelten – in ons land de suikerbieten – betekent dat het laten van nogal wat veren. De onderscheiden landbouwsectoren moeten zo inspelen op de prijsvorming op de wereldmarkt en dat vergt een scherpe concurrentie. Vaak betekent dat schaalvergroting op bedrijfsniveau, een ontwikkeling die we overigens met gemengde gevoelens waarnemen. Binnen onze landsgrenzen spelen dan nog de vrij strikte milieunormen en de inpasbaarheid in natuur en landschap. Zolang door ons land strengere eisen worden gesteld dan in de ons omringende landen, treedt oneerlijke concurrentie in. Die strengere eisen zijn niet altijd te voorkomen vanwege de specifieke kenmerken van ons land: laag en dus dicht bij het grondwater, dichtbevolkt, intensieve teeltwijzen en dergelijke. Maar overigens dient er te worden gestreefd naar een gelijk speelveld voor alle lidstaten binnen Europa, een level playing field, zoals dat heet.

Belangrijke thema's zijn de voedselveiligheid, het dierwelzijn en de diergezondheid. Wie denkt dan niet met vrezen en beven aan de dreiging van enkele ons land naderende dierziektes. De vogelgriep en de varkenspest. We zijn de gevolgen van eerdere uitbraken binnen ons land en daarbuiten nog lang niet vergeten. Ze werken nog steeds na in de betreffende sectoren en nu zijn de dreigingen al weer dichtbij. Het is vurig te hopen dat het God behagen mag deze gesels ons en onze agrarische ondernemers te besparen. Tégen verdienste, dat is waar. Maar het zou uiterst pijnlijk zijn. Diverse bedrijven zouden dit, menselijk gesproken, niet overleven. Het is volstrekt duidelijk dat álle betrokkenen tot het uiterste moeten gaan om gezamenlijk met vernieuwde krachten al het hun mogelijke moeten doen om door zorgvuldige bedrijfsvoering 'insleep-risico's' te voorkomen. Bidt en werkt!

Dankbaar stellen we vast dat onze fractie een positieve bijdrage heeft mogen leveren aan het vergemakkelijken van bedrijfsovernames in de landbouw. De "gulden-vlies-regeling" is opengesteld en er wordt veel gebruik van gemaakt. Kennelijk werd in een grote behoefte voorzien. Fijn dat dit na lange tijd van aanhouden lukte.

b. Het bijzonder onderwijs.

De positie van het bijzonder onderwijs staat opnieuw onder druk. De vrijheid van onderwijs, het befaamde artikel 23 van onze Grondwet, is de jaren door steeds weer een onrustig bezit. Maar nu gaat het wel erg diep. De opkomst van de islam heeft velen in de politiek gebracht bij het pleidooi kerk en staat radicaal van elkaar te scheiden. Godsdienst zou daarom uit het door de overheid bekostigde onderwijs moeten worden gehaald. Het Liberaal Manifest van de VVD – richtinggevend voor het eerstkomende verkiezingsprogramma – zegt het zo: "Vanuit

liberale beginselen is er geen goede reden te bedenken waarom de staat scholen op religieuze grondslag zou financieren. Voor zover bijzondere scholen in het huidige financieringssysteem een voordeel genieten ten opzichte van openbare, dient de staat dit te corrigeren. Liberalen vinden in beginsel dat het onderwijs niet langs religieuze lijnen moet zijn georganiseerd. Het onderwijs – en des te meer de kennis die wordt onderwezen – is niet katholiek, protestants, islamitisch of atheïstisch, maar seculier. Samen met de ouders vormt het onderwijs kinderen tot burgers die in de publieke ruimte met hun medeburgers kunnen samenleven (goed burgerschap). Dat moet de toetssteen zijn waarlangs de vrijheid van onderwijs wordt gelegd.” Er wordt een wijzigingsvoorstel voor artikel 23 van onze Grondwet aan verbonden. Naast de VVD zijn D66, de SP en in mindere mate, maar toch ook Groen Links en de PvdA (een meerderheid dus) gevoelig voor deze benadering. De een heeft dan seculiere motieven, de ander sociale. Er ligt zelfs een initiatief-wetsvoorstel uit deze hoek om algemene toegankelijkheid van scholen, ook in het bijzonder onderwijs, te bevorderen. Het gaat dus opnieuw spannen rondom de vrijheid van onderwijs. Het is duidelijk dat met vernieuwde en niet aflatende kracht tegen deze trend front moet worden gemaakt. Niet uit behoudzucht als doel in zichzelf, maar om onderwijs bij een opengeslagen Bijbel mogelijk te laten blijven. Daar zijn genoeg inhoudelijke, principiële argumenten voor.

c. Midden- en kleinbedrijf.

Het midden- en kleinbedrijf maakt een moeilijke tijd door. Prijzenoorlogen, werkgelegenheid, Winkeldiefstallen en dergelijke. Een werkbezoek op uitnodiging van de landelijke koepel van deze ondernemingen, MKB-Nederland, bracht er ons toe het voor deze sector op te nemen. Wij kregen een motie aanvaard om door ramkraken getroffen winkeliers, die hun bedrijf via forse investeringen weer overeind moeten zien te krijgen, daarbij betekenisvol te ondersteunen. Aan de uitwerking van één en ander wordt nog gewerkt. Wel is dit een voorbeeld van hoe onze fracties in het parlement en in andere verbanden constructief proberen mee te denken en te werken.

Een beetje minder Europa

Spectaculair was de uitslag van het referendum over wat is gaan heten de Europese grondwet. Nadat het in Frankrijk op een neen was uitgelopen, deed ook onze bevolking een niet voor tweeërlei uitleg vatbare uitspraak. Dit document werd naar de prullenbak verwezen. Dat leverde een flinke dreun op voor onze regering en de fracties die hun zinnen op aanvaarding hadden gezet. Zij zagen de uitslag, door ons welkom geheten, als een historische vergissing. Sindsdien is het kommer en kwel in Europa. Onze bezwaren richtten zich op de pretentie en ambitie van het document, dat ook nog niet een verwijzing naar het christelijke gedachtegoed mocht meedragen. Het humanisme wél en het christendom niet als richtinggevend waardencomplex voor de historische ontwikkeling tot het Europa van nú; wie komt op zulk een onterecht selectieve onderscheiding! Wij niet, in elk geval. De vraag “hoe nu verder met Europa” houdt velen bezig. Toch maar weer er mee door gaan, alsof er niets is gebeurd, lijkt geen haalbare kaart. Het zou natuurlijk ook volstrekt onterecht zijn. Hoe dit echt verder gaat, moet worden afgewacht. Maar vele commentatoren houden het er op dat vooreerst de ziel uit Europa is. Om op de thema's waar dat geëigend is tussen lidstaten samen te werken, hoef je wat ons betreft helemaal niet verder samen te gaan. En dan is er nog genoeg te doen, alleen al de “opvang” van de tien nieuw toegetreden lidstaten met nog enkele kandidaten op de stoep: Bulgarije, Roemenië en op termijn Turkije.

De hand en de knip

Een minister van Financiën heeft traditiegetrouw de hand stevig op de knip. Toen het kabinet Balkenende II aantrad, was daar ook alle reden voor. Er moest drastisch worden bezuinigd. Ook wij waren daar van overtuigd. Zie ons verkiezingsprogramma en het daarbij horende financiële kader. Intussen zijn ingrijpende maatregelen genomen die wij (waar even mogelijk) hebben gesteund. Bijstandswetgeving, de wetgeving voor arbeidsongeschiktheid, het nieuwe stelsel van zorgverzekeringen met daarin gelukkig nog een door ons bewerkstelligde regeling voor gemoedsbezwaarden, de Wet op de maatschappelijke ondersteuning waarin we keuzevrijheid voor cliënten wisten te bedingen, om niet nog meer te noemen. Rode draad door dat alles is dat burgers meer op hun eigen verantwoordelijkheid worden aangesproken, maar ook de ruimte krijgen daarin eigen accenten te leggen en keuzes te doen. Vast staat dat dit alleen geldt voor mensen die deze eigen verantwoordelijkheid ook aan kunnen. Anderen, die dat om uiteenlopende redenen niet gegeven is, mogen niet tussen wal en schip raken. Ouderen, chronisch zieken en gehandicapten bijvoorbeeld. De discussie concentreerde zich vaak op de effecten van de beoogde veranderingen voor deze doelgroepen. Wij hebben aan die discussie een eigen bijdrage geleverd en hopen dat te blijven doen. Dat was ook de inzet van het motto van de SGP-jongeren voor de campagne in het kader van de gemeenteraadsverkiezingen: kiezen voor kwetsbaar. Een motto dat wij hebben overgenomen. Deze belofte verplicht!

Het kan ook in onze ogen niet zo zijn en blijven dat elke keer weer de hogere inkomensgroepen er beter van af komen dan de lagere. Dat beeld dient zoveel mogelijk te worden gecorrigeerd. De minister van Financiën zal, uiteraard op een weldoordachte wijze, de hand dus van de knip moeten doen. Niet dat de torenhoge staatsschuld er ineens niet meer toe zou doen of om te boek gesteld te worden als een goedlachse en gulle gever, maar wel als een bewindspersoon die draagvlak voor zijn straffe beleid zoekt. De uitslag van de gemeenteraadsverkiezingen dwingt ook tot een kritische bezinning. Men zal het toch niet lijdzaam afwachten totdat "Links" de macht in Den Haag volgend jaar overneemt? Onze voorspelling is dat er in de komende, nog resterende maanden veel "leuke dingen" voor de mensen zullen worden gedaan. In de hoop daarmee de kiezersgunst om te buigen. De uitstraling van het huidige kabinet moet wat mens-vriendelijker worden. Het vreemdelingenbeleid gekenmerkt worden door een vertrouwenwekkende balans tussen rechtvaardigheid én barmhartigheid. De inkomenseffecten van diverse maatregelen per 1 januari jl. moeten over de onderscheiden inkomensgroepen meer gelijk worden getrokken. Dat was ook de inzet van het dezer dagen begonnen voorjaarsoverleg met organisaties van werkgevers en werknemers.

De roep van hoe het beter kan in dit land, klinkt van twee kanten. Van links, onder aanvoering van de heren Bos (PvdA) en Marijnissen (SP): veel socialer en humaner, is hun boodschap. Van rechts, met als nieuwkomer Wilders en in zijn kielzog de onder ons ook bekende Spruijt: 'weg' met de bevolkingsgroepen van nationale herkomst, maar vooral van andere etnische afkomst die zich niet onvoorwaardelijk wensen te voegen naar onze rechtsregels. Alsof dat allemaal gewoon kán door samenballing van alle conservatieve krachten, waarvoor dan authentiek christelijke motieven moeten worden opgeschort, wat een knieval voor de secularisatie zou betekenen. Het is een illusie te denken dat de fricties in onze samenleving zó kunnen worden opgelost.

Maar ook anderen hebben hun eigen benadering: de heer Rouvoet van de ChristenUnie bijvoorbeeld, hamert op het aambeeld van het christelijk sociale profiel. Hij ziet zich nogal eens genoopt om het linkse imago dat vele commentatoren in de media zijn fractie bij herhaling toeschrijven, van zich af te schudden.

Wat onze lijn betreft, wij zullen “naar eer en geweten” blijven in de lijn die wij neerzetten onder het motto “tot Uw dienst” (verkiezingsprogramma 2003-2007). God lief te hebben en dus op te komen voor Zijn rechten en inzettingen, en de naaste lief te hebben als onszelf. De verkiezingscampagne voor de eerstvolgende kamerverkiezingen (uiterlijk in 2007) is begonnen! Laten we eerlijk zijn, het gaat opnieuw spannen! De uitslag ligt in Gods hand vast. Maar we zijn wel verantwoordelijk voor ons doen en laten. Laten we een partij mogen vormen die eensgezind is, zorgvuldig is naar elkaar en anderen toe, waar anderen van ‘aflezen’ dat we een principiële en hechte ‘club’ zijn. Laten we bidden om en werken aan een verblijdend resultaat. Mensen, de handen ineen; op het ene moment gevouwen, op het andere “aan de ploeg geslagen”. Het één gedragen en gericht door het andere.

Koninklijk Huis

Vorig jaar mocht stil worden gestaan bij het vijftwintigjarig jubileum van onze koningin. Op zeer waardige en toegewijde wijze nam zij de positie van ons staatshoofd een kwart eeuw in. Daar mogen we de Koning der koningen wel diep dankbaar voor zijn. Veel is over haar hoofd heen gegaan. Veel heeft ze ook in familiekring, juist ook de laatste jaren, moeten meemaken. Haar geliefde echtgenoot, Prins Claus, en haar ouders ontvielen haar. Naast dit intense verdriet waren er ook de vreugdevolle momenten: de huwelijken van haar zonen, de geboorten van haar kleinkinderen. Wij wensen haar uit de grond van ons hart toe dat zij in rijke mate mag ondervinden wat zij als bede bij haar inhuldiging verwoordde: mijn Schild en de betrouwen, zijt Gij, o God, mijn Heere. Deze wens strekt zich uiteraard uit tot de gehele familie van het Huis van Oranje. In het bijzonder ook tot ons kroonprinselijk paar met hun kinderen. Onze diepe wens is vooral ook dat zichtbaar mag worden dat zij in het spoor van Gods Woord en Wet willen gaan, zoals dat in de belijdenis van de kerk van de Reformatie tot uitdrukking komt. Het heeft ons onlangs – om een concreet voorbeeld te noemen – diep verdriet gedaan dat opnieuw de zondag misbruikt werd voor een fotosessie. Wat zou er een positieve voorbeeldwerking vanuit gaan als zij bewust voor een andere dag zouden gekozen hebben.

Met vernieuwde kracht

Wij zijn mensen van vlees en bloed. De omstandigheden kunnen wel eens ter neer slaan. Maar het oog moet en mag op God gericht zijn. Hé m loopt niets uit de hand. Hij heeft het ook toegezegd dat we onze weg op hem mogen afwentelen en dat Hij dan voor ons zal zorgen. Daar hoort wel iets bij, niet als ontbindende bepaling of voorwaarde bij Zijn belofte, maar wel als oprecht geestelijke houding aan onze kant. Hoe zouden we onze weg op Hem kúnnen afwentelen, zónder verootmoediging en schuldverslagenheid over onze zonden en ongerechtigheden, onze tekortkomingen en afdwalingen? In het volbrachte offer van de Heere Jezus Christus aan het kruis op Golgotha is volkomen vergeving en verzoening aangebracht en te vinden. Daardoor wordt alles radicaal nieuw! Daardoor komt alles in een nieuw daglicht en perspectief te staan. Dan ontspruit in ongekend rijke mate vernieuwde kracht! Dat gunnen we iedereen in en buiten de politiek, in en buiten onze partij. Dat hebben we allemaal nodig. Die genade bidden we allen toe.

Dan kan worden ingestemd met het psalmvers:

*Ik ben op 't diepst verdrukt; ai, schenk mij, HEERE,
Vernieuwde kracht, sterk naar Uw woord mijn leven.
Merk op in gunst, mijn God, hoe ik U eer;*

*Hoe hart en mond vrijwillig' offers geven;
Ai, zie daarop met welgevallen neer;
Laat in mijn hart Uw rechten zijn geschreven.*

Maartensdijk, 11 maart 2006
Van der Vlies